

ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ

Αύτη η θαυμασία και αοιδίμος και των του Θεού δώρων επώνυμος, εγεννήθη περί το οκτακοσιοστόν δέκατον δεύτερον έτος από Χριστού εις την νήσον Αίγμαν, από γονείς Αγνίτας Αντώνιον και Χρυσάνθην ονομαζομένους, σώφρονας και εναρέτους, οίπνες εγέννησαν τρία τέκνα: πρώτον εν κοράσιον, το οποίον εκ νεαράς του ηλικίας έγινε καλογραία· έπεπα εν παιδίον, το οποίον χειροτονήθη διάκονος, και τελευταίον την μακαρίαν ταύτην Θεοδώραν. Μετ' ολίγον δε καιρόν, αφού αύτη εγεννήθη απέθανεν η μήτηρ της, και την ιδίαν ημέραν και ο πατήρ της, κληρικός πρότερον της μεγάλης εκκλησίας ων έγινε καλόγερος, δια το οποίον είχε μέγα πόθον. Η δε Θεοδώρα μείνασα ορφανή πριν να γνωρίση την μητέρα της εδόθη παρά του πατρός της εις τινά ενάρετον γυναίκα, ήτις την είχε αναδεχθή από το άγιον Βάπτισμα και την ανέτρεφεν επιμελώς νουθετούσα αυτήν και διδάσκουσα την τα ιερά γράμματα· τόσον δε εις την φρόνησιν και αρετήν προέκοπτεν, ώστε όλοι εθαύμαζον την έξοχον κοσμιότητα άμα και σωφροσύνην αυτής, αν και εισέτι ήτον επταετής την ηλικίαν.

Επειδή δε, ως προείρηται, ο πατήρ της απεφάσισε να ζήση μοναχικώς, δια να μη έχη πλέον καμμίαν φροντίδα, ηρραβώνισε την θυγατέρα του Θεοδώραν, καιτοι ανήλικον, μετά τινός νέου των πλουσιωτέρων και ευγενικοτέρων της νήσου εκείνης, και ούτως ανεχώρησεν εις τινά έρημον.

Κατά τας συχνάς των Αγαρηνών επί της Αγίνης επιδρομάς και αιχμαλωτισμούς, και φόνους των κατοίκων της, κατά τους οποίους εφονεύθη και ο αδελφός της Θεοδώρας, ο μνήστωρ της παραλαβών αυτήν μετώκισεν εις την Θεσσαλονίκην, ήτις κατά τον καιρόν εκείνον ήτον ανεπηρέαστος· ελθούσης δε αυτής εις νόμου ηλικίαν ετελέσθησαν οι γάμοι, και μετά καιρόν εγέννησαν μίαν θυγατέρα, και κατόπιν άλλας δύο, αίπνες ετελεύτησαν. Η δε μακαρία Θεοδώρα όχι μόνον δεν ελυπήθη δι' αυτό, άλλ' επαρηγόρει και τον άνδρα της, μάλιστα δε τον εσυμβούλευε μίαν ψυχωφελή πράξιν λέγουσα· παρακαλώ σε, αγαπητέ μοι νυμφιε, να μοι κάμης έν θέλημα· ηξεύρης καλά, ότι όλοι οι θεοσεβείς άνδρες το πάλαι επρόσφερον απαρχάς εις τον Θεόν δια να τοις βοηθή· ας αφιερώσωμεν λοιπόν και ημείς εις τον Θεόν το αγαπητόν μας θυγάτριον, το οποίον μας έμεμε ζών, ο δε Θεός βλέπων την καλήν μας προαίρεσιν θέλει μας ανταμείψη με την ουράνιον του βασιλείαν. Εις τούτο εύρε σύμφωνον και τον άνδρα της, όστις την απεκρίθη· καλή η προθυμία σου, ας κάμωμεν λοιπόν, καθώς ο Θεός σ' εφώτισεν· όθεν λαβόντες ευθύς το κοράσιον

εξαετές ον, το υπήγαν εις την Μονήν του Αγίου Λουκά, όπου ήτον ηγουμένη μία ενάρετος γυνή Αικατερίνα ονόματι, αδελφή του πρώην προέδρου της Θεσσαλονίκης Αντωνίου του ομολογητού, εις της οποίας τας χείρας παραδώσαντες το κοράσιον, είπον· Δέχθητι, μήτερ, το πρώτόν μας τέκνον, το οποίον μόνον μας έμεινε, ίνα γίνη δια του Αγγελικού σχήματος θυσία αυθαίρετος και λογικόν ολοκαύτωμα τω Θεώ. Η δε ηγουμένη την εδέχθη μετά χαράς, και προσευχηθείσα υπέρ αυτής την έκειρεν, ως έθος, ονομάσασα αυτήν Θεοπίστην. Τότε οι γονείς αυτής υπέστρεψαν εις τον οίκόν των χαίροντες και δοξάζοντες τον Θεόν, διότι ηξιώθησαν να συναριθμηθή το τέκνον των μετά των Οσίων γυναικών. Μετ' ολίγον δε καιρόν εχήρευσε η Θεοδώρα και ποσώς δεν ελυπήθη, αλλά μάλλον εχάρη· διότι έμεινε ελευθέρα και ανεμπόδιτος εις το να πράξη ό,τι προ πολλού επόθει. Αφού λοιπόν ετελείωσε τα μνημόσυνα του ανδρός της, απεφάσισε ν' απαρνηθή τον κόσμον και τα εγκόσμια η κοσμία τη ψυχή και πάγκαλος, αφήνει πλούτον και πάσαν απόλαυσιν, καταφρονεί της σαρκός δια τον θείον έρωτα, αν και ήτον εικοσιπενταετής την ηλικίαν, καθ' ήν τα πάθη εξάπτονται μάλιστα, και συνειθισμένη εις τας σωματικές απολαύσεις· και, διαμοιράσασα το πλείστον της περιουσίας της εις τους πτωχούς, λαβούσα εκατόν φλωρία, τα οποία της έμειναν και τρεις υπηρέτιδας υπήγεν εις την μονήν του Αγίου Στεφάνου, όπου ήτον ηγουμένη μία συγγενής τις Άννα ονομαζομένη, (ήτις πολλάς υπό των εικονομάχων είχε υποφέρη βασάνους ένεκα των αγίων εικόνων)· πεσούσα δε εις τους πόδας αυτής την παρεκάλει, ίνα την κατατάξη εις τον χορόν των μοναζουσών κείρουσα αυτήν μοναχήν. Άλλ' η ηγουμένη φοβουμένη ένεκα της νεότητος και ωραιότητός της να την καλογερεύση παρευθύς, ανέβαλλε την υπόθεσιν λέγουσα, εγώ σε δέχομαι, ως συγγενής και μέλος μου ίδιον· δεν είναι όμως πρόπον να καλογερευθής αμέσως, μήπως, αφ' ου παρέλθη η λύπη της χηρείας σου σκανδαλισθής από τους επιβούλους πειρασμούς του διαβόλου, και μετανοήσης δια την πράξιν, εις την οποίαν τώρα τόσοσ προθύμως και ευχαρίστως σπεύδεις· διότι είσαι νέα και εις την ακμήν των παθών.

Τότε η μακαρία Θεοδώρα, ως διψώσα έλαφος, λέγει προς αυτήν· να δώσης απολογίαν δί' εμέ εις τον νυμφίον μου Χριστόν, εάν δεν με κείρης σήμερα. Βλέπουσα λοιπόν η Άννα την θαυμάσιον αυτής προθυμίαν και εγκάρδιον προς τον Χριστόν έρωτα, πρώτον μεν την εκατήχησε παρακινούσα αυτήν προς τους πνευματικούς αγώνας και λέγουσα, βλέπε, τέκνον, με ποίον συντάττεσαι, μήπως προτιμήσασα τας σαρκικάς ηδονάς και τερπνά του κόσμου περισσότεροσ του Θεού, στραφής οπίσω και γίνης στήλη άλατος· βλέπε, να φυλάξης το σχήμα αμόλυντον, αποχήν των ηδονών, σταθερότητα και επιμονήν εις τας αρετάς και την υπακοήν, και

τότε μεγάλην θ' απολαύσης αμοιβήν εν τω παραδείσω· έπειτα έβαλε κατά την τάξιν το φαλλίδιον επάνω εις το Ιερόν Ευαγγέλιον, από όπου λαβούσα αυτό η Θεοδώρα το έδωκεν εις τον ιερέα, όστις την έκειρε κατά την συνήθειαν· την ανεδέχθη δε η Άννα, ήτις δεν έπαυε του να την νουθετή καθ' εκάστην, φοβουμένη, μήπως ο διάβολος υποσκελίση με πονηρούς λογισμούς τα διαβήματά της ούσης νέας και ωραιότητας, ως ειρήται· εξ ετέρου πάλιν έχαιρε καθ' υπερβολήν βλέπουσα την καλήν αυτής διαγωγήν και αγαθήν προαίρεσιν, και ότι ευχαρίστως νηστείαν και πάσαν άλλην κακοπάθειαν υπέμενε, και πολλάκις δια μία εβδομάδα ποσώς δεν εγεύετο, ούτε ύδωρ έπινε. Δια να μη τύχη δε και επαρθή δια την πολλήν της αρετήν και εγκράτειαν, την ενουθέτει αόκνως η ηγουμένη, όσα έπρεπε, να πράττη προς ψυχικήν της σωτηρίαν, και την δέταξε να μη πράττη τίποτε άνευ αδείας της· αλλά και αυτούς τους λογισμούς της, να τους φανερώνη εις αυτήν. Όθεν όταν ο εχθρός του καλού διάβολος τη έβαλλε κατά νουν αισχρά διανοήματα, τα διεσκόρπιζε με την εξομολόγησιν, την προσευχήν, την ενθύμησιν των ακωνίων κολάσεων, και με την πολλήν ταπεινοφροσύνην, την οποίαν είχεν η αξέπαινος.

Η Θεοδώρα τοσούτον εταπενούτο, ώστε ενόμιζε, και ωνόμαζεν εαυτήν εις όλην την αδελφότητα ταπεινήν και αχρείαν δούλην, και έκαμνε μόνη της όλας τας υπηρεσίας του μοναστηρίου αγόγγυστα, ήλεθεν, εζύμωνεν, εμαγειρευε, και ό,τι άλλο εχρειάζετο προθύμως έκαμνεν όχι μόνον εντός της μονής, αλλά και εις την αγοράν υπήγανε, και εφορτώνετο εις τους ώμους της ξύλα, χόρτα, και άλλα χρειαζόμενα, χωρίς να κενοδοξή ποσώς· όταν δε την έβλεπε κανείς γνώριμός της και την έλεγε να μη εξευτελιζή τόσον τον εαυτόν της και την ευγένειαν του γένους της ποσώς δεν τον ηκροάζετο, ούτω είχε καταφρονήση της προσκαίρου τιμής και τα πάθη και τας επιθυμίας της σαρκός νεκρώση. Όθεν ανεδείχθη όντως, δένδρον (κατά τον Δαυίδ) πεφυτευμένον παρά τας διεξόδους των υδάτων, ο τον καρπόν αυτού δίδει εν καιρώ αυτού, φυλάττουσα αόκνως όλας τας εντολάς του Κυρίου.

Ο δε φθονερός διάβολος βλέπων την πολλήν της εις την αρετήν επίδοσιν επροσπάθει, να την παγιδεύση ενεδρεύων αυτήν παντοιοτρόπως, και μη δυνάμενος κατ' άλλον τρόπον, ήρχισε να υποθάλη εν αυτή, και εξάπτη το προς την θυγατέρα της Θεοπίστης φιλόστοργον, την οποίαν αποθανούσης της ηγουμένης της του Αγίου Λουκά μονής παρέλαβεν εις το κελλίον της η Θεοδώρα, και βλέπουσα αυτήν ενδεδυμένην ποταπά ράκη και το έξοχον κάλλος της ηφανισμένον ένεκα των σκληραγωγίων, ήρχισε να λυπήται, και να μετανοή, διότι δεν την υπάνδρευσε, δια να χαρή τα τερπνά του κόσμου· όθεν είπε προς την ηγουμένην· «δεν υποφέρω κυρία

μου να βλέπω την θυγατέρα μου ποταπά ράκη ενδεδυμένην, με ολίγον μόνον άρτον τρεφομένην, και τόσοσν σκληραγωγουμένην· στείλέ την, λοιπόν, παρακαλώ, εις κανέν άλλο μοναστήριον, δια να μη την βλέπω τουλάχιστον, και ίσως ανακουφισθή η λύπη μου». Η δε οσία εκείνη Άννα εννοήσασα τας του πολεμίου ενέδρας, εις τας οποίας έπεσεν η Θεοδώρα, λέγει προς αυτήν· «Ο Δεσπότης μας παραγγέλλει να μη μεριμνώμεν δια ενδύματα και βρώματα· αλλά να περιποκώμεθα και αγαπώμεν την ψυχήν μας, στολιζόντες αυτήν με αρετάς και φυλάττοντες τα θεία αυτού προστάγματα· περί δε του σώματος να μη φροντίζωμεν ποσώς, δια ταύτα ενεδύθημεν το μοναχικόν σχήμα· αν δε ήθελες η θυγάτηρ σου να τρυφά, και ενδύηται λαμπρά φορέματα, ας την υπάνδρευες, οποίαν συμφωνίαν έχει η μοναχή με την υπανδρον; Ηπατήθης αδελφή μου και επλανήθης από τον δαίμονα, ύψωσον τον νουν σου από τα γήμα, δια να εννοήσης, ότι δεν φορούμεν τα μαύρα ταύτα και άχρηστα, ειμή δια Χριστόν τον νυμφίον μας, δια τον οποίον πρέπει να έχωμεν θλίψιν και στεναχωρίαν, καθώς το υπεσχέθημεν εν τω αγίω αυτού θυσιαστηρίω ενώπιον των αγίων Αγγέλων, και εάν δεν φυλάξωμεν τας υποσχέσεις μας μέλλει να κατακριθώμεν, ως παραβάται, εις πυρ αιώνιον, εάν δε υπομείνωμεν, και δαμάσωμεν τα πάθη εις τον ολίγον τούτον της ζωής μας καιρόν, θα κληρονομήσωμεν βασιλείαν αιώνιον και ευφροσύνην ανέκφραστον συναγαλλόμενοι μετά του Δεσπότου και των αγίων αυτού αιώνιως. Ύπαγε λοιπόν ησύχασον και μη εμποδίζης την Θεοπίστην από τον καλόν δρόμον εάν αγαπάς το συμφέρον της». Με τοιαύτα ψυχωφελή και σωτήρια λόγια την ενουθέτησεν η ηγουμένη, έπεπα προσηύχετο τω Θεώ κατά μόνας να την λυτρώση από τους πειρασμούς του Διαβόλου.

Μεθ' ημέρας δε τινάς εν ώ όλαι αι μοναχαί εκάθηντο εις ένα τόπον και διελέγοντο περί ψυχικής σωτηρίας και των μελλόντων αγαθών, η Θεοδώρα των λόγων της ηγουμένης καταφρονήσασα διελέγετο κατά μέρος με την θυγατέρα της, χωρίς να δίδη ακρόασιν εις των άλλων μοναχών την συνομιλίαν. Η δε Ηγουμένη εβγαίνουσα κατά την συνήθειάν της κρυφίως, δια να ίδη τι κάμνουν αι μοναχαί, βλέπει, ότι αι μέν άλλαι συνδιελέγοντο όλαι ομού, η δε Θεοδώρα κατά μέρος επιθύριζε με την θυγατέρα της. Τότε άναψεν από θείον ζήλον, και ένθους γενομένη εφώνησε προς αυτήν· «Θεοδώρα, τί σοι είναι αύτη η κόρη;» η δε απεκρίθη με ευλάβειαν· θυγάτηρ μου, δέσπομα· εφώνησε και προς την Θεοπίστην, ήτις μητέρα την Θεοδώραν ωνόμασε. Μετά ταύτα είπε προς αυτάς τα εξής· «σας εξορκίζω εις Πατέρα, Υιόν, και Άγιον Πνεύμα, την μίαν Θεότητα, και εις τους αγίους πάντας, να μη ομιλήσητε πλέον εις το εξής μεταξύ σας ούτε την παραμικράν λέξιν».

Ετρόμαξαν άμα ήκουσαν τοιαύτην βαρυτάτην και απροσδόκητον επιπίμησην. Βαλούσα όμως μετά φόβου και τρόμου την συνήθη μετάνοιαν, ήτις είναι σημείον της υπακοής υπήγαν εις το κελίον των, και απ' εκείνης της ώρας δεν ετόλμησαν να ομιλήσουν μεταξύ των, ώ εξαισίου διηγήματος! Ουδέ μίαν συλλαβήν επί δέκα πέντε έτη, εν ώ εκοιμώντο εις εν κελίον, έτρωγον εις μίαν τράπεζαν, και έκαμνον τας αυτάς υπηρεσίας, και ούτως όμως δεν ετόλμησαν να καταφρονήσουν της επιπιμήσεως, ή λαθούσα να ομιλήσουν ποτέ. Λάβετε από ταύτην την μακαρίαν, παρακαλώ, παράδειγμα, όσαι είσθε εις μοναστήρια, συλλογισθήτε οποίαν άρα γε καρδίαν είχεν η Θεοδώρα με την θυγατέρα της κατά το διάστημα των δέκα πέντε εκείνων χρόνων, κατά το οποίον δεν ωμίλουν προς αλλήλας; Οποία δίστομος μάχαιρα διεπέρα τας καρδίας των, και οποίον τα σπλάχνα των κατέφλεγε πυρ, όταν μάλιστα η μία συνέβαινε να κάμνη βαρείαν τνά υπηρεσίαν, και θέλουσα να είπη την άλλην να τη βοηθήση, δεν εδύνατο; 'Ω! ποσάκις ο φθονερός διάβολος αοράτως τας παρεκίνει να καταφρονήσωσι της επιπιμήσεως, αύται δε μετά δακρύων τω Θεώ προσηύχοντο λέγουσαι· θου, Κύριε, φυλακήν τω στόματι ημών και θύραν περιοχής περί τα χείλη ημών· και ούτως υπέμενον χωρίς να γογγύζωσι κατά της ηγουμένης, ουδέ να την παρακαλέσωσι να τας λύση από την φοβεράν ταύτην επιπίμησην, αλλά παρηγορούσα κάθε μία εαυτήν και συνεχώς λέγουσα· «υπομένων, υπέμενα τον Κύριον και προσέσχε μο».

Μετά δε παρέλευσιν δέκα πέντε ετών από της φρικτής αυτής επιπιμήσεως, ησθένησεν η Θεοδώρα βαρέως, και τότε όλαι αι μοναχαί παρεκάλεσαν την ηγουμένην, να τας λύση απ' αυτόν τον δεσμόν, ήτις νουθετήσασα αυτάς να μη έχουν πλέον μεταξύ των περισσοτέραν της προς τας άλλας αδελφάς αγάπης, αλλά να είναι απαθείς και απείρακτοι από κάθε πειρασμόν, τας εσυγχώρησε και ωμίλησαν.

Ετελεσφόρησαν δε συν Θεώ αι διδαχαί της ηγουμένης, και συνωμίλουν, ως με την λοιπήν αδελφότητα, χωρίς να ονομάση η μία την άλλην μητέρα, ή θυγατέρα, αλλά κυρίαν, ως και τας λοιπάς. Κατεπάτησε λοιπόν κυρίως του λοιπού η ασίδιμος Θεοδώρα πάσαν κενοδοξίαν, υπερηφανίαν, και όλα τα πάθη, δυνάμει του Αγίου Πνεύματος, ούσα, κατά τον Παύλον, νεκρά εις τον κόσμον, και ζώσα μόνον εν Χριστώ, δια να ζήση ζωήν αιώνιον· προς πίστωσιν δε της αληθείας, ας γράψωμεν ένα των θαυμασίων αγώνων, τους οποίους με μεγίστην καρτερίαν εξετέλεσεν η αείμνηστος.

Ένα χειμώνα έκαμε τόσο σκληρόν και δριμύ κρύο, ώστε επάγωσαν όλα τα ύδατα, και έγιναν κρύσταλλοι, δια το οποίον επρόσταξεν η ηγουμένη να τρώγουν αι μοναχαί εις τα κελία των· έτυχε δε και εχύθη ύδωρ εις το μέρος, όπου είχε την στρωμνήν της η Θεοδώρα, ήτις ήτο μία μόνον ψάθη· διο μετετοπίσθη, δια να μη βραχή και βλαφθή από την υγρότητα. Είχε δε η ηγουμένη εις όλας προσταγήν, να μη κάμνη καμμίαν την παραμικράν πράξιν άνευ αδείας της· όθεν ευρούσα πρόφασιν να προξενήση εις την Θεοδώραν· «Επειδή δια να θάλψης την σάρκα σου παρέβης την εντολήν μου, σε κανονίζω να κοιμηθής την νύκτα ταύτην έξω εις την αυλήν του μοναστηρίου, δια να συγχωρηθή το πάθος της φιλαυτίας με την κακοπάθειαν του ψύχους, και αναπαυθής εις τον λιμένα της υπακοής, και σε συντάξη ο Θεός εις την βασιλείαν των ουρανών μετά των πτωχών τω πνεύματ». Η δε άδολος και άμωμος νύμφη του Ιησού έχουσα εις αυτόν την πίστιν δεν εδειλίασε ποσώς, άλλ' αφού έβαλε την συνήθη μετάνοιαν, έδραμεν εις τον ωρισμένον τόπον καταφρονήσασα του δριμυτάτου τη νυκτί εκείνη ψύχους.

Επειδή δε όλην την νύκτα έπιπτε ραγδαία βροχή, και δεν είχε που να καθήση δια τα πολλά νερά, τα οποία έτρεχον εις την γην, ως ρυάκια, έστεκεν όρθια υπομένουσα τον ανυπόμονον και χαλεπόν τούτον κανόνα.

Ώ καρτερίας και γενναιότητος! Ώ φρικτού θεάματος και ακούσματος! Εξέστησαν Άγγελοι, εθαύμασαν άνθρωποι, και έφριξαν δαίμονες τοιούτον βλέποντες θέαμα, γυνή, το αδύνατον και ασθενές σκεύος να υπομείνη δια την υπακοήν την δριμύτητα του ψύχους και την υγρότητα της ραγδαίας εκείνης βροχής, ήτις έπιπτε κρουνηδόν μέχρι του μεσονυκτίου!

Έπαυσεν έπεπα η βροχή, ο ουρανός εξαστέρωσε, και επειδή ο αήρ έγινε ψυχρότερος, εκρυστάλλωσαν τα φορέματά της, και εκρέμαντο τα κρύσταλλα από τας άκρας αυτών, και μάλιστα απ' εκείνο, το οποίον εσκέπαζε την κεφαλήν της. Όταν δε ήλθεν η ώρα του όρθρου συνήχθησαν αι μοναχαί εις την Εκκλησίαν, όπου η Άννα εξεφώνησεν εγκώμιον εις την Θεοδώραν συναριθμούσα αυτήν με τους τεσσαράκοντα Μάρτυρας, επειδή σχεδόν ομοίαν υπέμεινε κακοπάθειαν· εν ώ δε ελάλει και επήνει την αξέπανον, ήλθεν η αδελφή της και την είπε κρυφίως, ότι εκείνην την νύκτα είδεν ένα φωτεμόν και λαμπρότατον στέφανον καταβαίνοντα από τον ουρανόν, και ότι ήκουσε και φωνήν μετ' αυτού ταύτα λέγουσαν· «ούτος ο στέφανος είναι της Θεοδώρας»· Φοβηθείσα δε μήπως το μάθη η Θεοδώρα και πέση εις κενοδοξίαν, δέταξε την αδελφήν της, να μη το είπη εις κανένα, έπεπα εφώνησεν αυτήν, να

υπάγη εις την εκκλησίαν, ήτις έξωθεν μεν ήτον όλως άσπρη από τα κρύσταλλα, έξωθεν δε από θεϊόν φως την ψυχήν εξήστραπτε, και βαλούσα την συνήθη μετάνοιαν έλαβε την συγχώρησιν. Έπεπα την ηρώτησάν τινές μοναχαί, πως επέρασεν εκείνην την νύκτα, και λέγει προς αυτάς· εγώ εδέχθην με άκραν υπακοήν την επιπίμησιν της ηγουμένης, και ούτε βροχήν, ούτε ψύχος, ούτε άλλην τνά θλίψιν εδοκίμασα, αλλά μοι εφαιέτο ότι ήμην εις λουτρόν. Κατ' αυτόν τον τρόπον βοηθεί ο Θεός τους δούλους αυτού, και τοιαύτα εις τους αγαπόντας και υποτασσομένους αυτώ δωρίζει δώρα.

Ταύτα ακούσας ο μακαρίτης Ιωάννης ο τότε Αρχιμανδρίτης ηθέλησε, να την εκβάλη απ' εκείνο το Μοναστήριον, δια να την κάμη εις έν άλλο ηγουμένην, άλλ' αυτή ως ταπεινόφρων δεν έστεργε, λέγουσα μετά δακρύων προς τους απεσταλμένους να την λάβωσι. «Δί' αγάπην του Θεού μη με πειράζετε· διότι είναι αδύνατον να παραβώ τας οποίας έκαμα με τον Δεσπότην μου συνθήκας αφίνουσα τούτο το άγιον Μοναστήριον· πώς να δεχθώ προστασίαν ψυχών η ακάθαρτος, ήτις την εδικήν μου ψυχήν να σώσω δεν δύναμαι; Υπάγετε, είπατε προς τον Αρχιμανδρίτην, ότι και μυρία κολαστήρια αν με δώση, δεν θα δυνηθή ν' αλλάξη την γνώμην μου· διότι εγώ αποφάσισα να μείνω εδώ, και να υπηρετώ ταις αδελφαίς μου, όσον δύναμαι, έως και αυτής της εσχάτης μου αναπνοής».

Ταύτα ακούσας ο Αρχιμανδρίτης εθαύμασε δια την τόσην ταπεινώσιν της, και δεν την ενόχλησε πλέον. Κατά δε το πεντηκοστόν έκτον έτος της ηλικίας της εψηφίσθη ηγουμένη η θυγάτηρ αυτής με γνώμην του Αγιωτάτου Αρχιερέως Θεοδώρου, των Αρχιμανδριών Ιλαρίωνος και Δωροθέου, όλης της αδελφότητος, και αυτής της προεστώσης Άννης, ήτις είχεν υπεργηράση. Έγινε λοιπόν η κατά σάρκα θυγάτηρ πνευματική μήτηρ της Θεοδώρας και τότε περισσότερο αυτή ηνδρίζετο εις την υπακοήν και τους πόνους ως μισόδοξος και φιλόθεος. Μια δε των ημερών συνέβη και έπεσεν η προηγουμένη Άννα και εκτύπησε βαρέως, όθεν εκείετο εις την κλίνην τέσσαρα έτη, προς δε και από το πολύ γήρας την ηκολούθησε φρενολειψία· η δε μακαρία Θεοδώρα καθ' όλον εκείνον τον καιρόν και τρία προς τούτοις έτη, τα οποία έζησε μετά την φρενολειψίαν, την υπηρετεί, και επεμελείτο ως ίδιαν μητέρα, μολονότι εξ απίας της παραφροσύνης της πολλάκις την εξύβριζεν.

Όταν δε η Θεοδώρα ήτον εξήκοντα οκτώ ετών, ανεπαύθη η ομολογήτρια εκείνη Άννα γενομένη ετών εκατόν είκοσι. Η δε Θεοδώρα προέκοπτεν εις τους πόνους και αρετάς γνομένη εις όλας καλόν παράδειγμα και κάτοπτρον των αρετών,

νουθετούσα αυτές λόγω και έργω και ποτέ τον καιρόν εις μάταια και ανωφελή μη εξοδεύουσα, αλλά καταγνομένη εις τα έργα των αρετών, τας οποίας είχεν υπεραγαπήση, και υπό των οποίων στολιζομένη, ως ο Ήλιος λαμπρά κατεσταίνετο. Ὅθεν, ως διάγουσα Αγγελικὴν πολιτείαν, πολλάκις ἤκουεν, ὦ του θαύματος! Αυτούς τους αγίους Αγγέλους μελωδικῶς εις την εκκλησίαν ψάλλοντας, καθὼς προς την θυγατέρα της μόνη της ἔλεγε πολλάκις μυστικῶς· «ακούεις την γλυκυτάτην των Αγγέλων φωνήν, οἴπνες ανοῦσι και δοξάζουσι τον Θεόν εντός του θυσιαστηρίου;» τούτο ἔλεγεν, ὄχι δια καύχημα, αλλά να παρακινήση αυτήν περισσότερο προς τον θεῖον πόθον. Φθάσασα δε εις το εβδομηκοστὸν πέμπτον ἔτος της ηλικίας της, ηδυνάτησεν ἀπὸ το γήρας και την μακράν ἀσκησιν, και δεν ηδύνατο να συγκοπιὰ με τας ἄλλας, και να δουλεύη, ως πρότερον· ὅθεν λαμβάνουσα μίαν μικράν υδρίαν υπό τα ράκη της, δια να μη την βλέπουν, ἔφερεν ἀπὸ την κρήνην, ὅσον εδύνατο ὕδωρ. Ὅταν ὁμως ολοτελῶς ἀδυνατήσασα οὐδὲ αὐτὸ εδύνατο να πράττη, συνήθροζεν ἀπὸ την γην τα ἀχρηστα λινάρια, τα οποία αι ἄλλαι ἔρριπτον, και ἐπλεκε με αὐτὰ σχονία, δια να μη τρώγη, χωρὶς να εργάζεται η αείμνηστος, ενθυμουμένη και ἔχουσα συνεχῶς κατὰ νουν το του Αποστόλου ρητόν, «αργὸς μη εσθιέτω!».

Εγγύσασα δε εις το τέλος της παροικίας της, τουτέστιν εις το ογδοηκοστὸν ἔτος, ησθένησεν ὀλίγον κατὰ τον Αύγουστον μήνα, ημέρας πέντε, και γνωρίσασα το τέλος της ζωής της, προσκάλεσεν ὅλας τας ἀελφάς, και φανερώσασα εις αυτές την μετάστασίν της, τας ενουθέτησε και παρεκίνησε να εἶναι ακούραστοι εις τας ασκήσεις και κόπους, φίλοι των αρετών και προ πάντων της αγάπης και ταπεινοφροσύνης, δια να οικεωθῶσι με τον Χριστόν και κληρονομήσωσι την αἰώνιον του βασιλείαν. Τη δε εικοστή εννάτη Αυγούστου του χιλιοστοῦ εννενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ μετὰ την ανατολήν του ηλίου κοινωρήσασα των μυστηρίων ηπλώθη ἐπὶ την κλίνην μόνη της, ἔθεσε τας χεῖρας εις το στήθος της, ἐκλεισε τα χεῖλη και ὄμματά της, και παρέδωκε την αγίαν αὐτῆς ψυχὴν εις χεῖρας Θεοῦ, τον της ασκήσεως ἀγῶνα καλῶς αγωνισαμένη, τον δρόμον της αρετῆς συντετιμμένη και τεταπενωμένη καρδία οδεύσασα, και την εις Χριστόν τον Θεόν ημῶν πίστιν ἀμέμπως και ἀπαρασαλέπτως τηρήσασα. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν την ἡμέραν εορτάζεται η αποτομή του Προδρόμου, μετετέθη η της κοιμήσεως της μνήμη εις την τρίτην του Αυγούστου.

Διαδοθείσης δε της φήμης της μεταστάσεως αὐτῆς, συνήχθησαν εις τον ενταφιασμόν της οι των λοιπῶν Μοναστηρίων μοναχοὶ και πλήθος λαϊκῶν· διότι ἦτον φημισμένοι αι αρεταὶ αὐτῆς πανταχόθεν.

Όταν δ' εψάλλετο η νεκρώσιμος ακολουθία εφάνη εξαισίον τι θαυμάσιον· εν ώ πρωτύτερα το πρόσωπόν της ήτο άσχημον και όλον ρυτίδας ένεκα του γήρωσ και των σκληραγωγικών, τότε εφάνη φαιδρόν και εύμορφον, εις εικοσαετούς νέας και έβγαμεν από το σώμα της θεία τις και άρρητος ευωδία, τοσαύτη χάρις ήλθεν εις το άγιον εκείνο σώμα εξ υψηλής και θείας του Παντοκράτορος δυνάμεως.

Μετά ταύτα έθαψαν το άγιον αυτής λείψανον· έζησε δε εντός του μοναστηρίου πενήτηντα τέσσαρα περίπου έτη θεαρέστως, δεικνύουσα μεγίστην συμπάθειαν προς τους δεομένους και πάσχοντας. Διότι, ακούσασα του Ιερού Ευαγγελίου λέγοντος, ότι μεγίστη αρετή είναι η προς τον πλησίον αγάπη, έπραττε ταύτην, όσον εδύνατο· όταν ησθένει καμμία μοναχή, ελάμβανεν από την Ηγουμένην την άδειαν, και την υπηρετεί καθ' όλα προθύμως υποφέρουσα ευχαρίστως και τον κανόνα της ασθενούς. Είχε προς τούτοις μέγαν πόθον, και εις το να τρέφη πενώντας, ενδύη γυμνούς, και ελεή δεομένους, άλλ' επειδή εστερείτο τα προς εκτέλεσιν τούτων μέσα, όταν υπήγανον έτρεχεν εις την κελάρισσαν ελάμβανε τα χρειαζόμενα, και πα έδιδεν αμέσως εις τους πτωχούς, νομιζουσα αμαρτίαν το να προσμένωσι πολλήν ώραν οι πτωχοί εις την θύραν του Μοναστηρίου, και ούτω δια της προθυμίας ανεπλήρου, ό,τι ένεκα της ενδείας δεν εδύνατο. Δια ταύτα λοιπόν ο φιλελεήμων Θεός της έδωκε την χάριν, να εκτελή άπειρα και εξαισία θαύματα εις τους μετά πίστεως και ευλαβείας προσερχομένους και ασπαζομένους το τίμιον αυτής λείψανον, εκ των οποίων ας είπωμεν μερικά.

Ιεροδιάκονος τις του Ναού του Αγίου Δημητρίου, Δημήτριος ονομαζόμενος γνώριμος της Αγίας, είχε κακήν ασθένειαν εις όλον του το σώμα και εξαιρέτως εις τον στόμαχον, και δεν εδύνατο ούτε να φάγη ποσώς, ούτε να χωνεύση, άλλ' έκεπο εις την κλίνην εννέα μήνας ωδινώμενος· ακούσας δε τον θάνατον της Αγίας συνήγαγεν όλας του τας δυνάμεις, δια να υπάγη εις τον ενταφιασμόν της, μόλις δε φθάσας εις τον τελευταίον ασπασμόν, και ασπασθείς το τίμιον και ιερόν αυτής λείψανον αμέσως ιατρεύθη, και επέστρεψε δοξάζων και ευλογών τον Θεόν τον δωρούμενον τοιαύτα χαρίσματα τοις δούλοις αυτού.

Νεανίας δε τις, Ιωάννης ονόματι, βασανιζόμενος δύο περίπου έτη υπό τεταρτέου πυρετού εκινδύνευσε ν' αποθάνη, αλλά μόλις έσπευσε και ησπάσθη το ιερόν αυτής λείψανον, και παρευθύς ιατρεύθη.

Μεθ' ημέρας δ' εννέα της κοιμήσεώς της έδειξεν ο Θεός, δια τινός κανδήλας, ήτις έκαιεν του τάφου της Αγίας, εξαισίον τι και παράδοξον θαύμα, το οποίον και

μόνον, (εάν δεν ετελούντο άλλα), έφθανε ν' αποδειξη, πόσην δόξαν έχει παρ' αυτώ η αιδήμος αυτή Οσία· είχε δηλαδή η ρηθείσα κανδήλα κατ' εκείνην την ημέραν ολίγον έλαιον, αι δε καλογραΐαι την άφησαν επίτηδες δια να τελειώση όλον, και να την πλύνουν το πρωί· αλλά παρά πάσαν προσδοκίαν εύρον αυτήν να φέγγη χωρίς να φαίνεται ποσώς, ότι είχε έλαιον· όθεν πάλιν την άφησαν, δια να ίδουν το αποβησόμενον· την δ' επιούσαν, ήτοι την ενδεκάτην της κοιμήσεώς της, βλέπουν ότι η κανδήλα ανέβλυζε τόσον έλαιον, ώστε εχύνετο γύρωθεν ως βρύσις, τούτο το θαύμα ιδούσαι το ανήγγειλαν εις την ηγουμένην, ήτις έδραμεν εις τον ναόν μετά φόβου και τρόμου, και, ιδούσα τοιούτον παράδοξον θαύμα, εδόξασε και ευχαρίστησε τον Θεόν.

Η φήμη αυτή διεδόθη εις όλην την πόλιν της Θεσσαλονίκης, όθεν έδραμον πλήθος αναρίθμητον ανδρών τε και γυναικών, και, βλέποντες το παράδοξον εκείνο θέαμα, ότι έτρεχεν από την κανδήλαν, ως από βρύσιν, το μυρίπνοον εκείνο έλαιον, εχρίοντο δι' αυτού μετά πίστεως, και απηλλάτοντο από παντοίας και χαλεπάς νόσους.

Μεθ' ημέρας πάλιν τινάς εποίησεν η Αγία και έτερον θαύμα· Παϊδίον τι Θεόδωρος ονομαζόμενον εκυνήγει πετενά, εν ώ λοιπόν έσταινε τους βρόχους, ώρα μεσημβρίας, βλέπει έμπροσθέν του ένα Αιθίωψ, μέγαν και φοβερόν, τρομάξαν δε και τρέχον να φύγη, το έφθασεν ο Αιθίωψ, όστις ήτο πονηρός και ακάθαρτος δαίμων, και αρπάσας αυτό το εκτύπησε κατ' γης, και έκτοτε εδαιμονίσθη το ελεεινόν εκείνο παιδίον, αφ' ου δε επέστρεψεν εις την οικίαν του, εδιηγήθη εις τους γονείς του το γενόμενον, οίπνες παραλαβόντες αυτό το υπήγαν εις τον τάφον της Αγίας, όπου έμεναν ημέρας τινάς παρακαλούντες μετά δακρύων την Αγίαν υπέρ του υιού των· εν τω μεταξύ δε ο δαίμων ετάραττε συνεχώς το παιδίον, και το έκαμνεν να πηδά, και φωνάζη λόγους υβριστικούς, και να κάμνη αταξίας και ζημίας εις την Εκκλησίαν. Μίαν δε νύκτα, εφάνη εις τον ύπνον του παιδίου η Αγία, και ειπε προς αυτό· ανάστα, Θεόδωρε, και δεν έχεις πλέον τι κακόν· εξυπνήσαν δε και αλειφθέν με το εκ της κανδήλας αναβρύον έλαιον, με τελειότητα εθεραπεύθη.

Έτερός τις νεανίας, Γεώργιος ονομαζόμενος, είχεν εκ βρέφους δαιμόνιον· ακούσασα δε η μήτηρ αυτού τα θαύματα της Αγίας Θεοδώρας, τον υπήγεν εις τον τάφον της, και προσπέσασα εδέετο καθ' εκάστην υπέρ αυτού, αλείφουσα αυτόν συχνά με έλαιον· διότι αφ' ου τον υπήγεν εις τον ναόν, συχνότερα τον ηνόχλει ο δαίμων. Εν μια λοιπόν των νυκτών ασκήτριά τις εκ της μονής είδεν εις τον ύπνον της ότι η Αγία περιπάτει όλον τον ναόν, βαστάζουσα εις χείρας της εν αγγείον υάλνον,

και δύο νέοι λευκά ενδεδυμένοι και ωραίοι πλησίον αυτής, και εις κληρικός με θυμιατόν εις τας χείρας, και ο μεν κληρικός εθυμία τους ασθενείς, (διότι πολλοί ακούοντες, τα οποία έκαμνε θαύματα συνέτρεχον), η δε Αγία ερράντιζεν αυτούς με το έλαιον, και αφ' ου έφθασαν εις την στρωμνήν του Γεωργίου, έβαλεν η Αγία τον δευτερόν της δάκτυλον εις το στόμα του τρεις φορές, και έβγαλεν απ' αυτό είδος τι ως φλέγμα· έπειτα εσπόγγισε τον δάκτυλόν της από το φόρεμα του νέου, λέγουσα προς αυτόν· Γεώργιε, ανάστηθι· διότι ιατρεύθης· εξυπνήσας δε ο νεανίας ευρέθη ολωσδιόλου υγιής, και έκτοτε δεν απετόλμησε πλέον να τον πειράξη το δαιμόνιον.

Θέλων δε ο Θεός να ζωγραφισθή η εικών αυτής, δια να προσκυνήται συνεχώς υπό των ευσεβών και πιστευόντων ωκονόμησε τοιούτον τι.

Ζωγράφος τις Ιωάννης ονόματι, όστις δεν είχεν ιδή ποτέ ούτε την Αγίαν, ούτε το μοναστήριον, ειδεν όραμα ότι ευρέθη εις τον τάφον της Αγίας, και έβλεπεν ότι ανέβλυζε το έλαιον από την κανδήλαν, υποκάτω της οποίας ήτον εν αγγείον, και εδέχετο το έλαιον.

Την επιούσαν περιπατών εις την αγοράν απήντησε ένα του φίλον, όστις τον υπήγεν εις το μοναστήριον εκείνο, δια ν' αναστυλώσουν την εικόνα του πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Εισελθών δε εις το μοναστήριον και γνωρίσας, όσα ειδε καθ' ύπνον, εδιηγήθη εις τον φίλον του το όνειρον. Την δε ακόλουθον νύκτα ειδεν, ότι εζωγράφιζε την Αγίαν Θεοδώραν, και την άλλην νύκτα ωσαύτως. Όθεν γνωρίσας, ότι είναι θεϊόν θέλημα, να ζωγραφισθή η εικών αυτής, ήρχισε να την ζωγραφίξη με μέγαν πόθον και ευλάβειαν, χωρίς να ερωτήση τινά περί των χαρακτήρων και της συμμετρίας του σώματος αυτής· τόσοσ όμως ομοία έγινε, ώστε σοι εφαινέτο, ότι έβλεπες την ιδίαν εν καιρώ της νεότητός της. Μετά δε καιρόν εβγήκε και από αυτής την δεξιάν έλαιον ευωδέστατον, το οποίον βρέχον την αγίαν εικόνα εχύνετο κρουνηδόν κατά γης· όθεν έβαλαν εν αγγείον, και το εδέχετο. Εξελθούσης μετά ταύτα και αυτής της φήμης εις την πόλιν, έτρεχον άπαντες φέροντες τους ασθενείς αυτών μετά πίστεως εις το άμισθον τούτο ιατρείον, όπου εθεραπεύοντο χωρίς κανείς να επιστρέφη περιλυπος· και δαιμονισμένοι, και τυφλοί, και παράλυτοι, και οι υπό οποιασδήποτε δεινής και ανιάτου ασθενείας κατεχόμενοι, άμα επλησίαζον μετά ευλαβείας και σταθεράς πίστεως, και ηλείφοντο με το μύρον της αγίας εικόνας, ή της κανδήλας, αμέσως εθεραπεύοντο και υπέστρεφον χαίροντες και δοξάζοντες τον Θεόν, όστις, δια των αγαπώντων αυτόν ποιεί τα μέγιστα και εξαίσια θαύματα.

Ταῦτα ἀκούσασα γυνή τις ἀπὸ τὴν ἐπτάφυλον Θήβαν ευγενής, σύζυγος τοῦ στρατάρχου Εὐθυμίου, ἔγραψε παρακαλεστικῶς πρὸς τὴν ἡγουμένην, νὰ τὴν στείλῃ ὀλίγον ἔλαιον· ὅτι μία ἡγαπημένη αὐτῆς δούλη εἶχε χάσει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς προτρίων ἐτῶν· τυχοῦσα δὲ τοῦ ποθομένου ἤλειψεν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἥτις ἀμέσως ἀνέβλεψε, καὶ οὕτως ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ φήμη τῆς Οἰσίας, καὶ πολλοὶ πάσχοντες ἀλεκθέντες μὲ ἐκεῖνο τὸ ἔλαιον ἰατρεύθησαν.

Ἄνθρωπος δὲ τις Ἡλίας ὀνόματι, εἰκονομάχος τὴν αἴρεσιν, ἀπῆντησε μίαν τῶν ἡμερῶν ἓνα γνῶριμόν τοῦ ὀρθόδοξον ἐπανερχόμενον ἀπὸ τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας, ὅπου εἶχεν υπάγη δια νὰ προσκυνήσῃ ὅστις ἤρχισε νὰ τὸν διηγῆται περὶ τῆς θαυμασίας ἐκ τῆς εἰκόνος βλύσεως τοῦ μύρου, καὶ τῶν ἀειφῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα διὰ αὐτοῦ ἐτελοῦντο.

Κατανυχθεὶς λοιπὸν ὁ Ἡλίας ἐκ τούτων παρέλαβε τὸν φίλον τοῦ καὶ ἐπορεύθησαν ὁμοῦ εἰς τὴν μονήν, δια νὰ πιστωθῆ τοὺς λόγους τοῦ· ἰδὼν δὲ τὸ μύρον τὸ ἐκ τῆς εἰκόνος χεόμενον ἐθαύμασε, καὶ ἀλείψας διὰ αὐτοῦ τὸ πόδα τοῦ, ὅστις τὸν ἐπόνει, καὶ ἰατρευθεὶς, ἐπίστευσε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὅστις δια μέσου τῆς Ἁγίας τοῦ τὸν ἠξίωσε ν' ἀπορρίψῃ τὴν δυσεβὴ πλάνην τῶν γονέων τοῦ, καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἁγία ὄχι μόνον σωματικὰς ἀσθενείας ἰάτρευεν, ἀλλὰ καὶ αἰρετικούς δια τῶν θαυμάτων τῆς εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἔσυρεν.

Μοναχοὶ τινὲς ἀμφιβάλλοντες περὶ τοῦ μύρου καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς ἐπορεύθησαν εἰς τὴν μονήν, δια νὰ πληροφορηθῶσιν· ἰδόντες δὲ τὸ μύρον τῆς εἰκόνος καὶ ἀλείψαντες με αὐτὸ ἓνα ἐκ τῆς συνοδίας τῶν πάσχοντα ἀπὸ νευρικῆν ἀσθένειαν, ὅστις ἀμέσως ἰατρεύθη, ἐπίστευσαν. Ὁμοίως καὶ μία μοναχὴ ἀπὸ ἄλλο μοναστήριον ἔχουσα πρισμένους τοὺς πόδας τῆς ὡς ἀσκούς, ἀλεκθείσα με τὸ μύρον, ἀμέσως ἰατρεύθη ἐλευθερωθεῖσα τοῦ πρίσματος.

Γυνὴ τις πλούσια Αὐξεντία καλουμένη ἐξ αὐτῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ἦτον ἡμιξήρος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινήτῃ παντελῶς· ἀκούσαντες δὲ οἱ συγγενεὶς τῆς τὰ φημιζόμενα θαύματα τῆς θαυμαστῆς Θεοδώρας, τὴν υπῆγαν εἰς τὸν τάφον τῆς, ὅπου μείναςα τρεῖς ἡμέρας καὶ ἀλεκρομένη καθ' ἐκάστην με τὸ μύρον ἐγένεν υγιῆς, (ὡς τοῦ θαύματος) καὶ ἐπεριπάτει ἀνεμποδίστως, ποιούσα ὅλας τὰς υπηρεσίας τῆς μονῆς καὶ δοξάζουσα τὸν Θεόν. Ἐμεινε δὲ ἄλλας τέσσαρας ἡμέρας εἰς υπηρεσίαν τῆς μονῆς, καὶ

έπειτα επέστρεψεν εις τον οίκον της, διηγουμένη τα θαυμάσια θαυματουργήματα της Αγίας.

Τοιαύτα και άλλα αναρίθμητα και παράδοξα ετέλει και τελεί καθ' εκάστην ημέραν η αοίδιμος Θεοδώρα εις τους προσερχομένους με ευλάβειαν. Μέλλοντες δε να δώσωμεν τέλος του λόγου, ας είπωμεν έτι ολίγα. Δία τα άπειρα θαύματα, τα οποία ετέλει η Αγία αύτη Θεοδώρα, απεφάσισεν η ηγουμένη κομή γνώμη της μονής, να μεταφέρη τα Άγιά της λείψανα εντός της εκκλησίας, (εις το οποίον πολλάκις και η Αγία κατ' όναρ φανομένη την παρεκίνηει) κατασκευάσασα λοιπόν εις το δεξιόν μέρος του ναού έν κουβούκλιον, και εν πέτρινον κιβώτιον, δια να βάλωσιν εντός τα Άγια λείψανα, και να θέσωσιν έπειτα εν τω κουβουκλίω επορευθήσαν εις το κοινόν κοιμητήριον δια να σκάψωσι και εξάξωσιν αυτά. Πριν δε εισέτι ν' αρχίσωσι το σκάψιμον επετάχθησαν με βίαν αι επί του μνήματος της πλάκες, χωρίς να τας κινήση κανείς. Βαλόντες λοιπόν τα Άγιά της λείψανα εν τω κιβωτίω τα έλαβαν μετά ψαλμωδών, και τα έθεσαν εις το κουβούκλιον, και έκτοτε η εκκλησία μετωνομάσθη επ' ονόματι της Αγίας Θεοδώρας. Έβγανον δε και από τα άγιά της λείψανα καθ' εκάστην ιδρώτες ευωδέστατοι, αμοιβή παρά του πλουσιοδώρου Θεού των μεγάλων ασκητικών αυτής αγώνων, και έκτοτε μάλιστα επλήθυναν πολύ περισσότερον τα παράδοξα των θαυμάτων, εκ των οποίων ας είπωμεν τινά.

Βρέφος τι υγιές κατ' αρχάς και γαλακτοτροφούμενον υπό της μητρός του, μια εσπέρα εζήτησε να πιή νερόν, άμα λοιπόν το έδωκεν η μήτηρ και έπιε, το εκυρίευσε ρίγος κακόν και θόρυβος και ταραχή των μελών του, ώστε εστράβωσε το στόμα του και όλα του τα μέλη, κι εκινδύνευσε ν' αποθάνη. Οι δε γονείς του παιδίου λυπούμενοι, και απορούντες, και μη ελπίζοντες εις ανθρωπίνην βοήθειαν έδραμον εις τον ναόν της Αγίας, και αφού το ήλειψαν με το μύρον αμέσως ιατρεύθη.

Έτερον βρέφος ήτον ημιξηρον κι εκινδύνευε ν' αποθάνη· κρατούσα δε αυτό η μήτηρ του εις τας αγκάλας της απάντησε καθ' οδόν ένα Χριστιανόν φέροντα έν ραγάζιον βουτυμένον εν τω μύρω της Αγίας, και τον παρεκάλει θερμώς να της δώση ολίγον ν' αλείψη το βρέφος της, άλλ' επειδή δεν της έδωκεν, ήρπασε το ραγάζιον κι επροσπάθει να το πάρη, μη δυνηθείσα δε, ήλειψε το βρέφος της με το εις τας χείρας της κολήσαν μύρον, και παρευθύς έγινεν υγιές.

Μία δε νέα εκ Βερροίας, εν ώ ήνοιξε το στόμα της να χασμηθή, εσάλευσεν οι σιαγόνες της, και δεν εδυνήθη πλέον να κλείση το στόμα της, θέαμα ελεεινόν και λυπηρόν· επρόστρεξε λοιπόν και αυτή εις τον ναόν της Αγίας της αμίσθου ιατρού, και

μόλις ησπάσθη τα ἀγά της λείψανα, ἀμέσως ιατρεύθη. Καὶ ἄλλα δε ἀναριθμητὰ θαύματα ἐτέλεσε καὶ καθ' ἐκάστην τελείῃ αἰδῖμος Θεοδώρα. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Θεὸς ἀνταμοίβει τοὺς δίκαιους, τοιοῦτοτρόπως δοξάζει τοὺς ὅσοι παρὰ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου προτιμοῦν τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.